

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

Allà on hi ha pèl
hi ha alegria.

(Broma de mal gust)

Any II - Núm. 55

Barcelona, 5 de juliol de 1932

Preu: 20 cèntims

Continua la ratxa de bromes pesades

Un vil atemptat contra la barba de Royo Villanova

Es tracta d'una maniobra contra els anti-partidaris de l'Estatut? — L'emoció a Barcelona.—La cavallerositat del poble madrileny. — Conseqüències insospitades. — Existeix una banda de sàdics capil·lars?

LA PRIMERA NOTICIA

Ahir a la tarda, com ja saben tots els nostres lectors, la ràdio ens donava una notícia alarmant. Després d'uns quants paràbits que, com després es pogué veure, tenien una relació íntima amb l'objecte de la informació, els al·taveus del país llançaven *urbi et orbi*, com diu el Papa quan no vol que l'entenguin, la nova de l'esgarriós atemptat comès en la persona del simpàtic adversari de l'Estatut senyor Royo Villanova.

Tot seguit, i alarmats per la vaguetat dels detalls que s'havien rebut, els nombrosos afiliats a la mútua dels Nosaltres Sols ompliren les bústies de Correus de targetes postals demanant amb urgència detalls i aclariments. Mentre s'esperava la resposta, una manifestació recorria les andanes del baixador del carrer d'Aragó, esperant les notícies que portaria el tren de Molins de Rei, d'imminent arribada.

Aviat, però, els diaris rebien sense interrupció notícies i més notícies de l'atemptat. La redacció d'EL BE NEGRE no podia donar l'abast a desinflar-les i heus ací el resultat.

LA SEGONA NOTICIA

Madrid, 3. — Ahir a la nit, quan després del primer son es despertà el diputat aragonès agrari, per Valladolid, don Antonio Royo Villanova, tingué la desagradable sorpresa de sentir-se sense barba.

Pensant-se que somniava, encengué el llum de la cambra de l'hotel on s'estatjava circumstancialment, i es mirà al mirall. Per assegurar-se'n més despertà una senyora que, tot passant, s'havia quedat adormida al mateix llit, i, comprovat l'ultratge, un duo de crits despertà els altres hostes i aviat l'agravi a l'agrari fou comprovat per totes les conegudes personalitats que es trobaven a la casa.

L'emoció dels concurrents fou inenarrable. Tots els que portaven barba hi portaren les mans per veure si encara hi era, i veient que sí, es dedicaren a cercar per tota la casa els infames agressors. Fins ara no s'ha trobat cap pista. — Atlante.

DETALLS DE L'ATEMPTAT

Madrid, 3. — Gràcies a l'activitat dels nostres corredors d'anuncis, podem donar més detalls de l'atemptat que ha privat el Parlament d'unes de les seves barbes més il·lustres. Sembla que abans de mitjanit uns individus sospitosos, donant mostres de voler pagar les consumacions que feren al bar de l'establiment, i fent-ho, cosa que agreujà les sospites, demanaren habitació. Foren acompanyats a les cambres posades sota l'advocació dels Quintero i de Joaquim Muntaner, immediates a la de Linares Ribas, que ocupava la futura víctima, tornaren a baixar al cap d'una hora queixant-se d'haver-hi trobat paràbits. Aquesta manifestació i la circumstància d'haver els suposats agressors pagat religiosament, fa suposar que més que suposats fossin els veritables, ja que la propietària de l'hotel assegura que si trobaren paràbits no podia ésser més que a la barba tallada, per ésser la seva una de les cases més netes del ram.

Sembla que aquesta manifestació dels agressors acabarà per perdre'ls. — Atlante.

ELS DIPUTATS ES DISPOSEN A LA DEFENSA

Madrid, 4. — La notícia de l'agressió contra el senyor Royo Villanova ha produït emoció a les

Constituents. En presentar-se el valent lluitador parodista al seu escó, fou rebut amb una gra, ovació a cau d'orella. Tot seguit, com a acte d'adhesió, tots els diputats de l'oposició amb barba varen treure dels calaixos dels escons sengles bronges i sabó i s'ensabonaren mútuament. Tot seguit demanaren que l'ensabonada constés en acta, cosa a la qual la majoria, com que no és l'oposició, no s'hi va poder oposar. Aquesta maniobra t'ou molt comentada als passadissos, i es tem que tingui funestes conseqüències per al Govern tot seguit que el senyor Lerroux s'adoni de les seves possibilitats. — Mencheta.

UNA INFORMACIÓ DE PRIMERA MA

Madrid, 5. — Avui, gràcies a circumstàncies favorabilíssimes, que ens han permès cobrar el mes de febrer, havia anat a fer una visita a l'hotel del carrer d'O'Donell.

Heus ací el que ens explicà la propietària:

Per emmetzinar l'ambient

Ofereix aquesta fotografia del senyor Valle Inclán a la consideració patriòtica dels amics de "Nosaltres Sols"...

Uns crits esgarriosos i vallsolletans d'adopció, de cabrit assassinat o quasi, pertorbaren el divendres, en la pau de dos quarts de dues de la nit el somniar despert dels hostes circumstancials de l'acreditat i pacífic hotel que regenta al carrer d'O'Donell donya Pilar Azcárate.

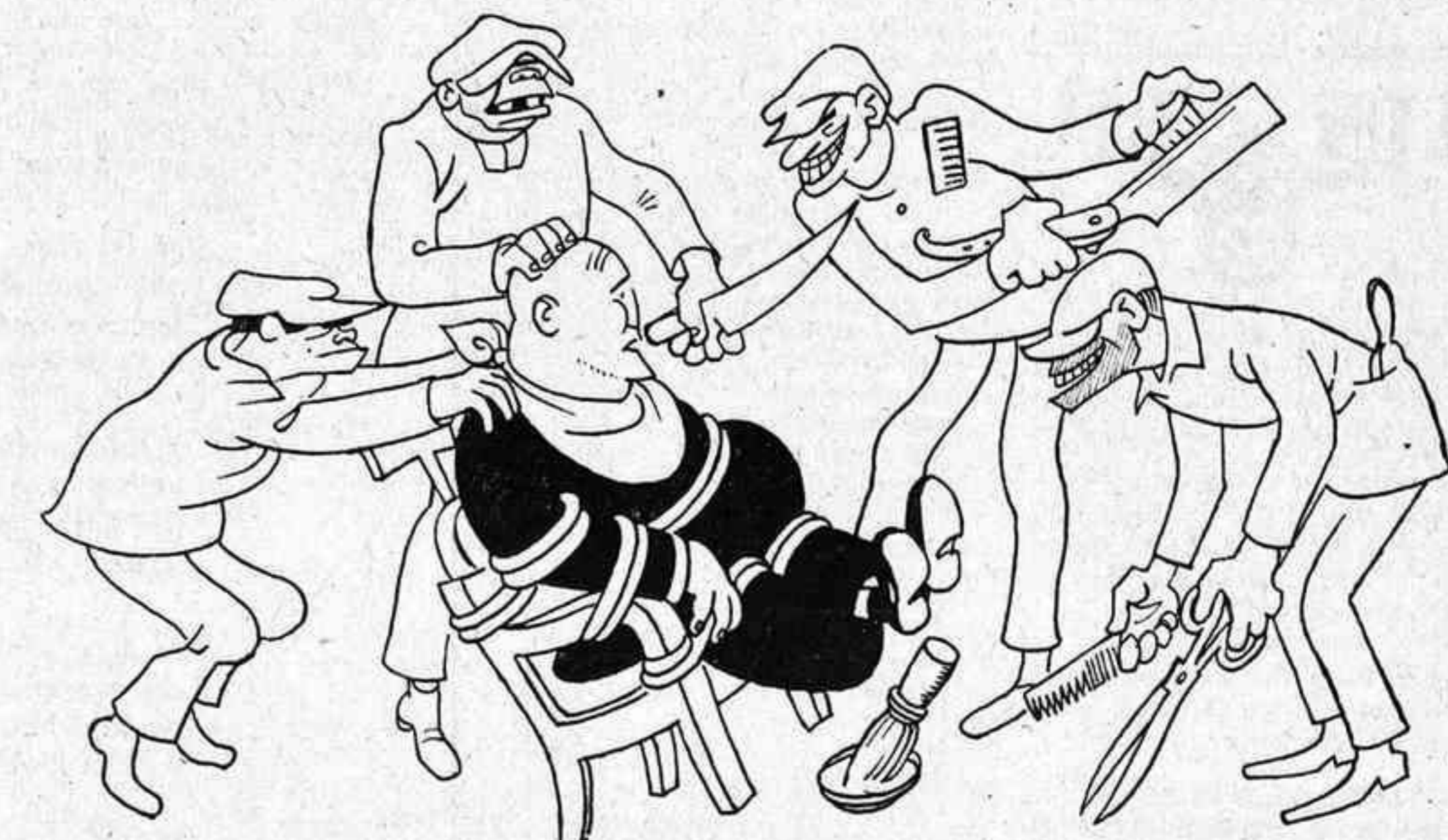
En pocs moments el luxós passadís del primer pis es va veure envaït d'elegants calçotets, samarretes i camises imperi que preguntaven amb ansietat la causa de l'enrenou. Donya Pilar, amb la cara trasmutada, anava d'uns a altres inquirint la causa d'un tal clamor. Tots els reunits per la sobtada desgràcia es miraven els uns als altres interrogativament, quan de sobte es va obrir la cambra posada sota l'advocació de l'estro (estro i no estri, o potser estri i no estro) de Linares Rivas, una de les admiracions de la propietària de l'hotel, i aparegué un senyor al qual ningú no va conèixer fins que uns grans crits de: «El Estatut es una birra» varen indicar clarament que es tractava de don Miguel Maura. Després, però, es va saber que era don Antonio Royo Villanova, que havia estat víctima de l'atemptat de què han parlat els diaris.

La indignació, com es pot suposar, fou general, sobretot pel mal que aquestes coses poden fer al crèdit d'una casa on les persones respectables poden esbargir-se bé i honestament. — Febus.

UNA PISTA

Madrid, 5. — Les actuacions de la policia continuen amb una gran activitat. De moment no ha estat detingut ningú, però la insistència amb què els individus que estigueren a l'hotel la nit del crim s'estaven a pagar-ho tot, cosa que vol dir que eren catalans, i la circumstància d'haver-se queixat dels paràbits que havien trobat, que no podien ésser més que a la barba de la víctima, per haver declarat la propietària de l'immoble que les habitacions n'estaven netes, fa pensar que eren ells els autors de la malifeta. — Febus.

(Segueix a la pàg. 4, columna 1)

LA TORNA-BROMA

— No s'espariti, senyor Royo! Només el venim a afaitar per fer una mica de barrilla!

Per emmetzinar l'ambient

... No els diria res, un Valle Inclán així?

S'ha trobat la fórmula definitiva de la conllevància

Sembla mentida, però és així

Els senyors Sánchez Román i Ortega Gasset (don Sócrates), per una banda, i els senyors Carrasco i Formiguera, per l'altra, arriben a un acord i troben la fórmula que cura tots els mals de la conllevància.

Ja s'han acabat les lluites de l'Estatut. Els diputats podran fruitir les delícies de l'estiu. Ha costat molt de suc de cervell trobar-ho. Però ja la tenim, i la tenim ben viva, l'estupenda fórmula constitucional que ha de servir per ara i sempre, de solució del fins a present problema català. L'honor de la troballa recau er primer lloc al senyor Sánchez Román, el qual ha consultat diverses obres alemanyes, sobretot una intitulada: *Gesellschaftungedankeweherke Unterdenindenden erviceweibliche*.

Breu: d'ara endavant, els castellans, mitjançant plebiscit i re-

ferendum, governaran a Catalunya. I els catalans, en justa compensació, donaran en la mateixa lleis a una porció de l'Espanya castellana que compregui una població idèntica en nombre a la de Catalunya.

Ni cal dir que els catalans hauran de parlar castellà i els castellans, català.

Així tothom estarà empipat per un igual: única forma de conllevància que es veu possible.

Aconsellem que tothom aprofiti aquesta ocasió de concòrdia: perquè, l'ocasió, la pinten calba, i la calvicie, com es veu, és molt útil, ara com ara.

Una broma de mal gust

Madrid, 2. — A l'Asil de Vells de Sant Lluís, un ancià, mancat de les seves facultats mentals, ha mort a ganiveta, des d'una persona i n'ha ferit mortalment una altra.

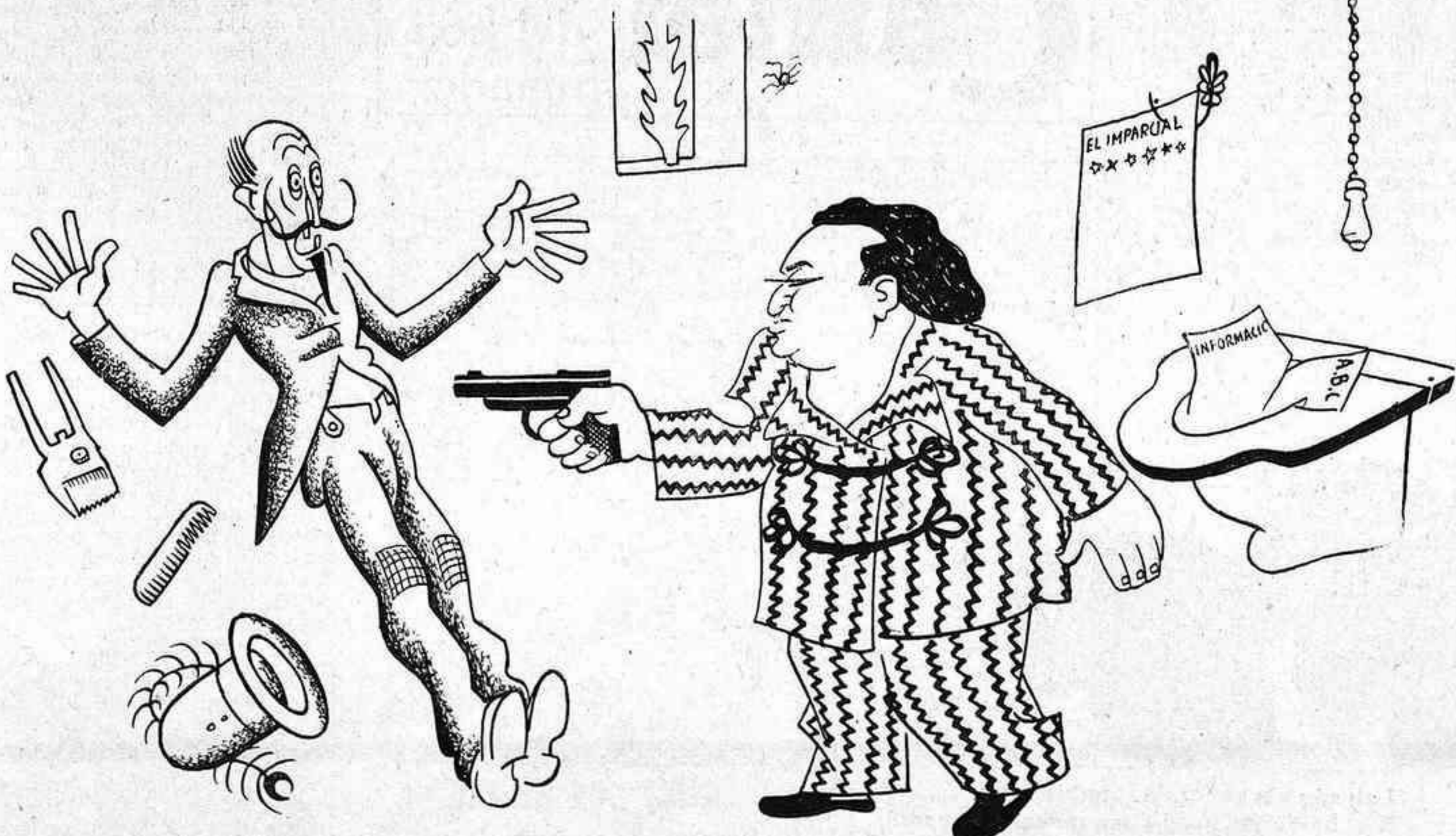
El fet ha provocat una general protesta. De totes maneres, cal situar-lo dintre les seves justes proporcions. La broma de mal gust d'aquest ancià no emnuola un sol instant la tradicional cavallerositat del poble madrileny.

Es en aquest sentit que s'ha expressat tota la premsa.

Una altra broma de mal gust

Madrid, 2. — Han estat posats en llibertat l'advocat i la seva amant que, des de fa temps, torturaven el filllet d'ella, cremant-li la pell amb un cigarret encès, ficant-lo a l'aigua mentre estava dormint, mossegant-li els braços, no donant-li menjar, i altres bromes de mal gust per l'estil.

La premsa és unànime de qualificar el fet com una broma de pessim gust, al qual, però, no cal atribuir una transcendència que no té, i que no disminueix poc ni molt la coneguda hidalguia del poble de Madrid.

LA BROMA PESADA

— Ara us toca a vosaltres d'anar amb els braços oberts!

El Sr. Carrasco fa declaracions I quines declaracions!

Tan bon punt vàrem saber que en tal dia faria un any, ens faltà temps per anar a entrevistar-nos amb el senyor Carrasco i Formiguera. El trobarem davant d'un mirall de lluna, passant-se la mà per la cabellera (el senyor Carrasco, no el mirall).

—Ja ho veu — ens va dir de bones a segones—. Ja ho veu!

—Ah, sí?...
—Sí, que ho veu: no em falta ni un trist pèl. ¡¡¡Criminals, més que criminals!!!

—Qui?
—Els, home, ells! A veure: perquè no podien venir a fer-me-la a mí, la broma de mal gust? ¿Que potser no sóc més separatista que en Gassol?

—Així, vostè...
—Sí, home, sí; jo!!! Jo havia d'ésser la víctima, el màrtir. Em correspon per drets, i a més, ja hi estic entrenat. Fíxi's, home; quina votació per les properes eleccions!... En Gassol, en canvi, ho tenia ben assegurat...

Vàrem marxar de puntetes.

I UN BE!...

L'esport i la seva esposa la ciutadania han començat a estiujar en els camps particulars de nudisme del senyor Royo Villanova. ***

La Nau s'ha vist obligada, degut a llurs fabuloses comandes, a no admetre més anuncis fins a nova ordre. ***

En Pich i Pon prepara un diccionari abreujat «del català que ell ens parla». ***

El setmanari *Gutiérrez* ha sollicitat la col·laboració de diversos dibuixants catalans per a veure si entre tots plegats troben la tan recercada caricatura del senyor Braulio Solsona. ***

Els millors sopars a l'americana són els que presideix en March a la presó de Madrid. ***

El nen Aiguader ha sollicitat permís del Director General de Presons per a fer la bomba (activitat molt pròpia en un comunista) durant quinze dies a la presó de Madrid. ***

No ens estranyaria pas gens que, amb motiu dels darrers fets, l'afer de la cabellera d'en Gassol acabés «amb cuau». ***

Don Pao Madrid Zaragoza Alicante ha estat homenatjat pels seus amics amb un sopar íntim. I és que, com aquell que no diu res, ja fa sis mesos que no publica cap nou llibre. ***

La senyora Aurora Bertrana ha emprès un nou viatge a la Polinèsia amb l'encàrrec de reclutar un equip de dides negres destinat a l'elaboració del nou tipus de llet condensada (amb café) marca «El niño». (Sunyol i Ciutadania). ***

L'inactiu poeta Josep M.ª de Sagarra dijous passat en sortir de l'Ateneu fou objecte d'un escàndolós a l'ensens que repugnànt atracament per part d'uns atacadors sense feina. Afortunadament el nostre amic pogué salvar la seva rinxolada i característica cabellera.

El català als quartels

No és cert que s'hagi portat el català als quartels: a l'irrevés, són els quartels que han estat oberts a Catalunya; és a dir al conegut cabaret de la Rambla de la ex-Santa Mònica. La tropa ha demostrat una gran conllevància i a la sortida han declarat que veurien amb molt de gust que d'aleshores endavant el català (cabaret) entrés als quartels per la «guardia del principal» (no confondre-la amb el Principal Palace) d'incendiària memòria.

LA CASA BASCA
Passatge Madoz, 3 - Telèf. 12049
ESPECIALÍSSIMS PLATS
A L'ESTIL BASC
Tots els dies GARRAFA DE DIAMANT

amb el cor a la mà.

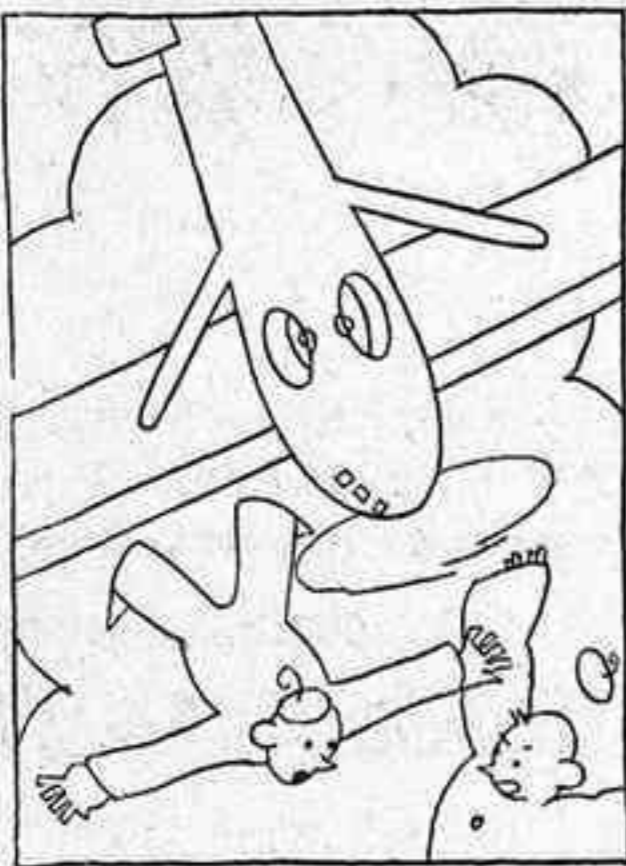

LA CONLLEVANCIA MUNICIPAL

Els senyors Casanoves i Aiguader han trobat una delicada fórmula de conllevància. Per evitar la molèstia de donar i prendre possessió cada dissabte i de prendre i donar possessió cada dilluns, ara es limiten a deixar l'un a la vara al paraguier de l'Alcaldia i prendre-la l'altre. Així no es nota tant el canvi.

LA MERLINADA DE DARRERA HORA

Pels escollits visitants que ha tingut el Saló de Primavera haurà estat una sorpresa de veure la fermesa amb què els artistes s'han negat a vendre's al vil metall. L'impudor amb què abans els quadres dels més grans pintors ostentaven el rètol informant de «venut» ha estat evitat aquesta vegada gràcies a la delicadesa del senyor Joan Merli que ha sabut administrar les 50.000 pessetes de tal manera que l'exposició no semblés aquells mercats d'esclaus en què la carn humana era oferta al més dient. Els temps han canviat, els costums han progressat i la direcció ha vingut a substituir la impudícia. Ningué no negarà que la tracta de blanques no sigui una cosa més discreta que la venda en pública subhasta de les belleses femenines. Així mateix, la venda dels quadres exposats s'ha fet d'una manera discreta, púdica, que no ofendrà als venedors ni als venuts. ***

DIALEG CAÇAT AL VOL

—Tu també fas la volta a Espanya?

—No. Jo faig la volta de campana. ***

LA INAUGURACIO DE LA NOVA ESTACIO DEL METRO TRANSVERSAL

Amb tota solemnitat i amb un lonx i un banquet, uns discursos i uns trajectes, s'inaugurà divendres la gran estació del Metro Transversal i estació del Nord a la Plaça de Catalunya. Hi assistiren les autoritats, cosa que no té res d'estrany, hi assistiren senyores, cosa que tampoc no té res d'estrany, hi assistiren periodistes, cosa que ja hauria estat estrany que no hi haguessin assistit, hi assistiren els cotxes del tren i del metro, cosa natural, i públic en general. Però el que representa una atenció delicada és que les dues companyies convidessin amablement les companyies rivals, o sigui el Metro Transversal i el Metro Goldwyn.

ELS BENS FLORALS

Coses d'Espanya

Què diuen, què passa?
Això no pot ser;
diu deu mil pessetes
el pobre «A B C»?

¿I els serveis patriòtics
del pobre «Imparcial»,
s'han pagat — vergonya! —
posant-li un morral?

¿I els negocis licits
del senyor March-or,
tindran una multa
com a únic llor?

¿I les fines bromes
que gasta el jovent,
seran castigades
molt severament?

¿Què farà la pàtria
davant d'aquests mals?
(La passió no ens cega:
siguem «Imparcials».)

Si algú conspira,
cal que el deixem fer:
de la democràcia
això és l'«A B C».

Que vingui Alfons-Carles
o bé Alfons tot sol,
si no, per a Espanya
es pondria el sol.

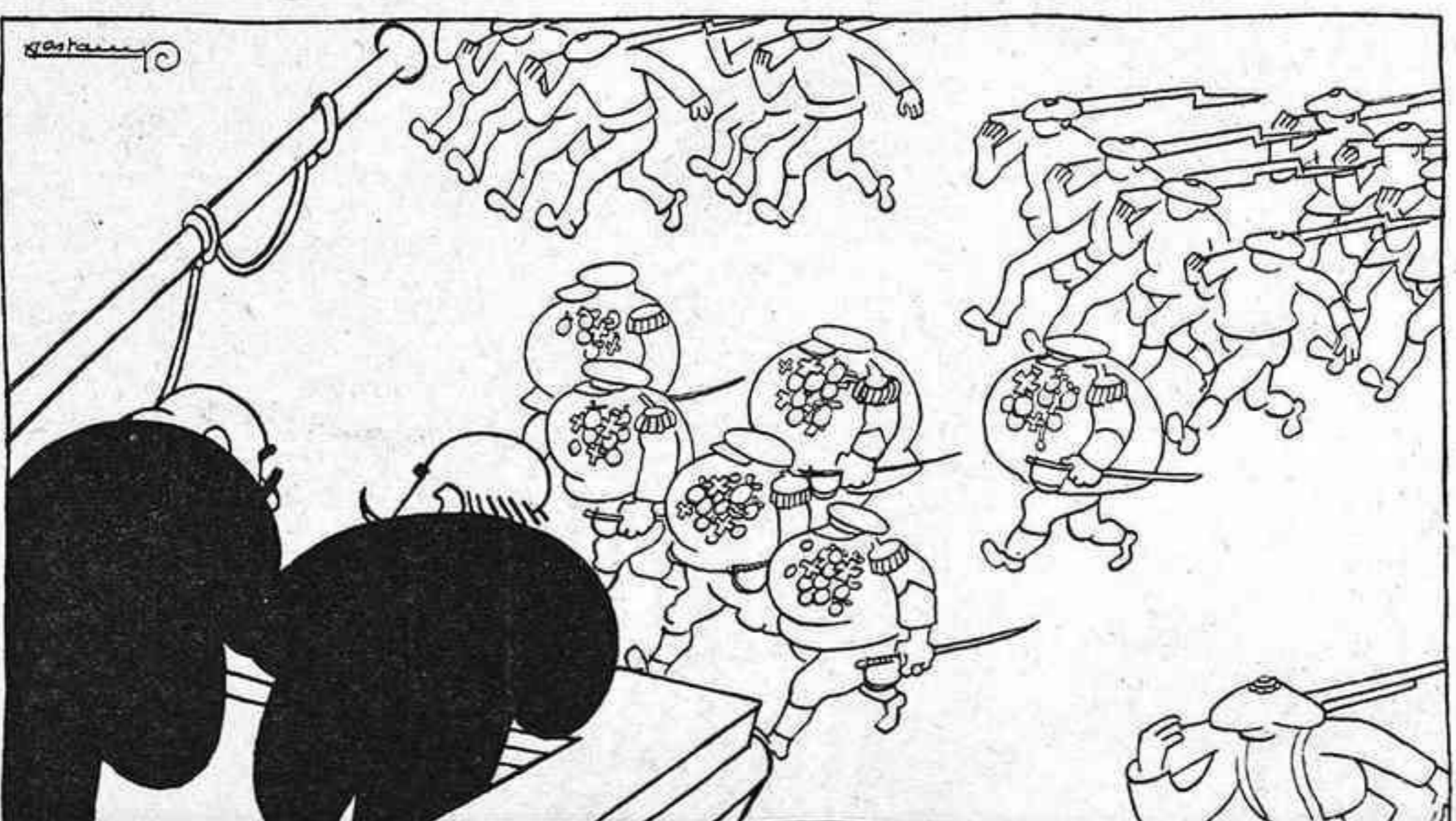
Que vinguin monarques,
bisbes, generals,
beates i carques:
siguem «Imparcials».

Que es facin negocis,
com es vulguin fer;
si són bruts, paciència.
(Això és l'«A B C».)

Si el català es queixa,
que s'aguanti el mal:
no toqueu Espanya,
sigueu «Imparcial»!

I si tot s'ensorra,
prenguem-nos-ho bé:
cal tenir corretja.
(Això és l'«A B C».)

Camel

 La delícia del bon fumador

— I on són els generals republicans?
— N'hi havia un, però l'han tancat a la presó.

N. de la R. — En tancar l'edició ens adonem que el tínic coronel Mangada no és general. Què hi farem!

NO T'ATRALIS, HOME!

De tots els càrrecs que ocupa el senyor Josep A. Ah! Trabal, un dels darrers, el de professor de gimnàs de l'Ajuntament, va estar a punt de produir un seriós conflicte. La desconsideració amb què li fou comunicat el nomenament li produí tanta indignació que acudí a les ofícines a reprendre amb energia els encarregats. Amb tanta d'energia, que ara els funcionaris no s'atreveixen a donar-li possessió perquè temen, amb raó, que, ofès altra vegada, renunciï a tots els seus altres càrrecs, cosa que produiria una crisi d'impossible solució, almenys mentre les noves generacions no arribessin a la majoria d'edat.

LA LLAR DELS CASTELLANS ES CATALUNYA

Per evitar de sotmetre's als terribles impostos que segurament afligiran la indústria catalana quan tinguem l'Estatut, algunes cases estrangeres pensen traslladar-se a Madrid i d'altres han decidit ja no admetre ací més que empleats castellans per assegurar-se que coneixem aquest idioma que parlen 80.000.000 d'animes i per demostrar que, contra el que diuen per Madrid, els castellans tindran a Catalunya una llar i uns bons sous. Cal agrair aquesta mostra de conllevància a la societat Nestlé que absorbi, no fa pas tant de temps, la llet condensada del Niño Sunyol i Ciutadania. Es veu que li va provar. ***

LA BROMA PESADA
— Vollen tallar els cabells i no dulen bata?
— No. A Bata els hi portaran ara. ***

A SÓ DE TRABALS...

El senyor Giralt no repara i verds en sacrificis per fer que a l'Hospital de l'Esperança, que és l'hospital dels desesperats pugui anar-hi tothom, i els centres radicals i de l'Esquerra tampoc no hi reparen per receptor cabals. Un d'ells va organitzar l'altre dia un festival en el qual, entre altres artistes s'hi anunciava «el bariton J. A. Trabal». Encara que no li sabiem aquesta aptitud al senyor Josep A. Ah! Trabal les variades activitats a que ja es dedicava: metge, diputat de la Generalitat, professor de gimnàs de l'Ajuntament, periodista polític, crític esportiu, subdelegat de Medicina, propietari d'un bar del carrer de Trafalgar, inspector mèdic d'Educació física de la Generalitat de Catalunya, fan que no ens vingui d'una més, ni de dos, ni de cent, i que qualsevol dia ens el trobem exercint l'honorable càrrec de pasta per a la sopa en exercici del seu important comès.

VAGA GENERAL DE GENERALS

Segons una nostra informació particular, existeix el propòsit de celebrar una vaga general de generals. Així ens ho ha dit un amic nostre que li ho havia explicat un nebot del didot del germà d'un membre influent de la «Peña Blanca». Nosaltres, però, veiem que la vaga no tindrà efecte; perquè, en general, els generals no acostumen a estar per vagues generals, cosa que no té res de particular.

GRAGEAS "FIVE" CONTRA EL MAREIG
FIVE BARCO-TREN AUTO-AVIO
VENDA EN FARMACIES

La representació catalana al Parlament solrirà modificacions?

Amb motiu dels darrers fets de Madrid — ens referim a l'esmena que volien presentar a la cabellera de Ventura Gassol, confontent-la amb l'Estatut — sabem que a la Generalitat existeix el projecte de canviar la representació parlamentària. La cal·lició serà condició prèvia per entrar dins el nou cartipàs.

Sabem alguns noms: el poeta Gassol es veurà substituït pel no menys poeta Josep Maria de Sagarra; també serà designat Gaziel, perquè és Calvet; a l'últim anirà a les Corts el senyor Calvo-sa i Ventell, i així s'estalviarà gemegar donant conferències públiques.

Ens diuen, però no ho assegurarem, que el jove regidor Vachier s'està depilant; però s'exposa a quedar calb i sense acta.

LA BORSA LAVIDA

COTITZACIONS

Multes governamentals (sèries A, B, C.)	10.000
Multes governamentals (sèrie Imparcial).	1.000
Protestants Generalis.	3
Coronels republicans enjarjolatis.	1
Alegria de la República (servei a domicili).	5

«La Alegria de la República, S. A.», per la constitució de la qual sospirava des de fa temps el gran humorista Ortega José, ha arrencat el negoci amb un èxit que ha sorprès a la mateixa empresa.

Un dels serveis inaugurats amb més bona acollida és el del repartiment de la grimègia a domicili.

Degut a la manca de comprensió del primer client, que gastà la broma pesada de rebre a trets als representants de la empresa ha vingut d'uns pèls que no s'haguessin de lamentar desgràcies personals.

Es de suposar que amb temps i conllevància aquesta Societat assolirà l'esplendor a què tan noblement aspira, mai inferior a la que tan justament vénen gaudint els mitjons Molfort's.

Darrera hora Aclaració sensacional

Es innegable que entre bona part de l'opinió catalana ha produït un pessim efecte que la premsa de Madrid apreciés l'agressió a Ventura Gassol com una simple broma de mal gust. A fi de posar les coses ben bé en el seu lloc, el senyor Alexandre Lerroux, president de l'Associació de la Premsa de Madrid, ens ha enviat una extensa carta en la qual diu que els diaris madrilenys, en parlar de l'idioma de mal gust, es refereixen purament i exclusivament a la inexplicable actitud del senyor Gassol de rebre a trets a uns indefensos i pacífics bromistes, que, *hidalgos* com són, no tenien ganes de fer mal a ningú.

Com que trobem l'explicació satisfactòria, per això la publiquem.

LA BEGUDA DE MODA

PINYA
TROPICAL
Telèf. 18301
VERTADER SUC DE
PINYA AMERICANA

MOLT

Blanca Negri i l'Alady s'han separat.

Quan en Sebastià Gasch ho va saber, per poc que es mor del disgust. Els va anar a trobar:

- Per Déu! Arreglem-ho!
- No!
- No!
- El que hagi estat, hagi estat...
- No!
- No!
- Tal dia, farà un any...
- No!
- No!

Res a fer. Els bons oficis d'en Gasch no pogueren recompondre la parella ideal que ell s'havia inventat en un instant d'obcecació que som els primers a lamentar.

Ara, per oblidar les seves penes, en Gasch s'ha llançat de ple al flamenco i no es mou del Bar del Manquet.

Podia acabar pitjor.

L'Alady ha anat a Madrid i treballa amb en Sugranyes.

Ja ho diu la dita: la cabra tira al monte.

En conèixer la primera part de la notícia anterior, un conegut nostre va fer-hi el següent comentari:

-L'Alady ha acabat per allà on havia d'haver començat.

Mentrestant la Blanca Negri formarà parella amb Pierre Clarel, gràcies als bons oficis del senyor Joan Tomàs.

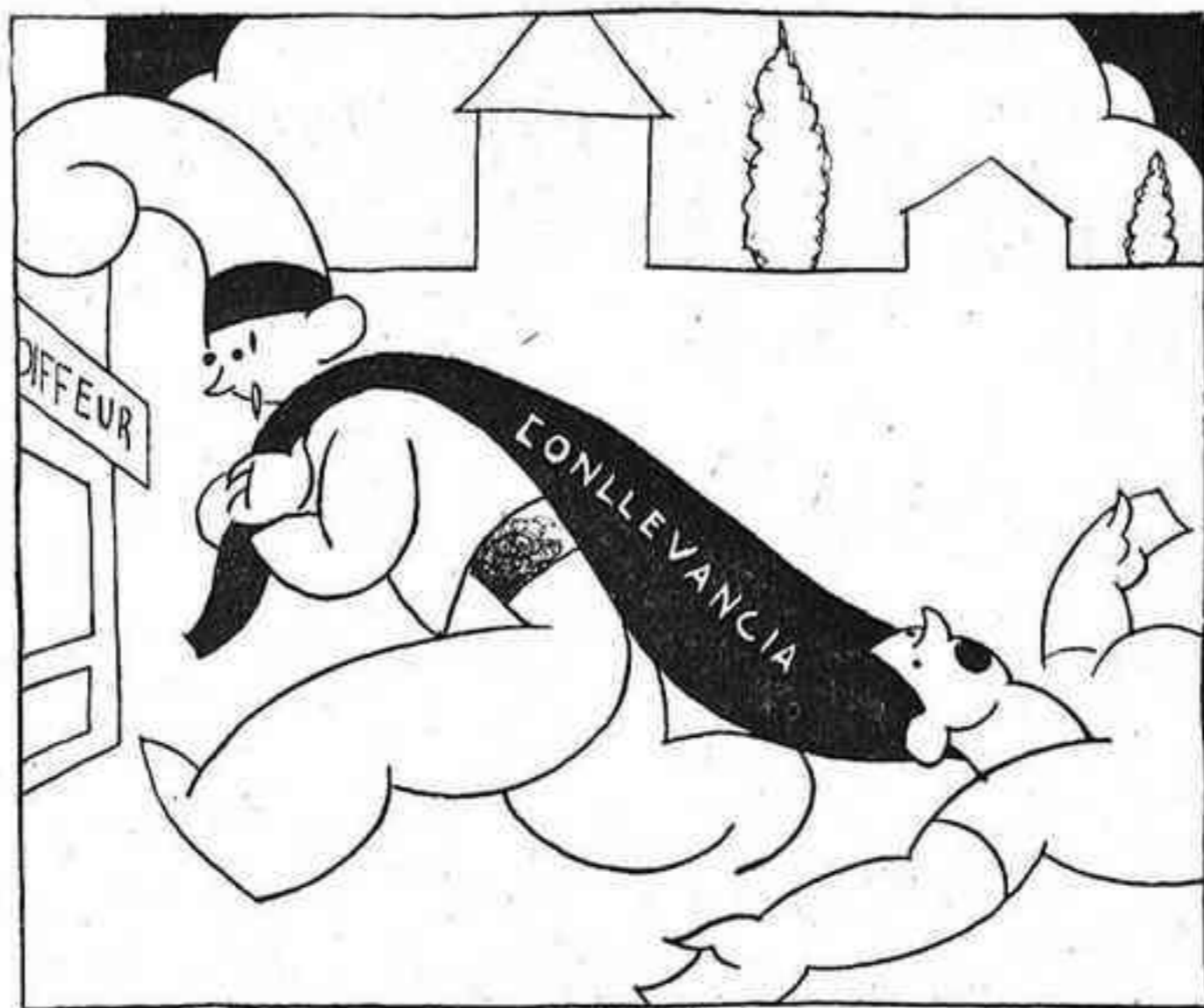
Com sigui que algú li insinués que l'habilitat de la seva gestió tenia alguna cosa de finíssima alcavoteria, no va dir:

-Més val això que no pas treballar al Full Oficial—que és el que havia d'haver declarat.

Aquesta «Solera» que ens han ofert els germans Serafín i Joaquín, Joaquín i Serafín Alvarez Quintero, ens hauria agradat més beure-la que no pas veure-la.

La Cineas, desesperada de fer res treballant a les fosques, ha decidit per fi dedicar el Tivoli

a teatre d'estiu. Per això ha posat seients de reixeta a les butaques, per tal d'evitar acoloraments en el públic amb les senyores de l'escenari. Aquestes, que es diuen Perleta Greco i Margarita Carvajal i Liana Gracian, han escrit una obra firmada per coneguts autors i titulada «¿Qué pasa en Cádiz?». Però al públic tant li fa que hi passi una cosa com una altra, com que no hi passi res, que és el que hi passa, mentre passen per l'escenari les autores de l'obra firmada pels seus autors, escrita per l'apuntador, vestida pel sapstre i despullada per les artistes.

LA LLEI DEL TALIÓ

- Apa, fardassa, cap a la barberia!

Què passa a la Universitat?

El comiat de la Universitat espanyola no pot fer-se sense incidents

A la Facultat de Dret

Aquests dies han estat per la nostra vida universitària, d'una intensitat desacomunada. Els estudiants i els bidells, de tant anar adalerats d'un lloc a l'altre, veien disminuir ràpidament, el gruix de la sola de llurs sabates. Per l'ambient flotava un no sé què de tragèdia i de sola de sabata polvoritzada, que feia irrespirable l'atmosfera.

Succel, que de tant caminar i de tant respirar, aviat no en quedà, d'atmosfera. I no sabem què és el que hauria passat, de no ocórrer els fets que suara anem a ressenyar.

El comunisme llibertari

Avui, de molt bon matí, seien les cinc de la matinada, començaren a arribar a la Universitat, grups d'estudiants armats. Portaven rotllos de paper caragolat, pinzells, i tinta xina.

El sereno que de primer s'ho mirava encuriós, va retirar-se finalment, després de demanar-li una cigarreta.

I va començar la feina. Aviat foren estesos a terra els papers, i ràpidament començaren a redactar-se les pancartes revolucionàries.

«La Facultat de Derecho de Barcelona, es la única que llega al 100 por 100 de los suspensos». «Vivan los estudiantes con honra». «Mueran los cátedros que perturban la alegría de la República».

A les deu en punt començà a cantar-se la Marsellesa, amb lletra de la Marxa Reial i foren ocupades totes les dependències prohibint-se l'accés i sortida del recinte.

Es nomenat un nou Rector

Immediatament es procedí a l'elecció de les noves autoritats acadèmiques. Per una gran majoria, fou elegit rector de la Universitat el savi doctor Lleornart, qui es possessionà immediatament del càrrec. El següent nombre de vots, el doctor Royo Villanova.

Havent aparegut impensadament el seu amic senyor Emiliano Iglésias, fou elegit secretari de la Facultat. Com que calia fer tasca revolucionària i fecunda, el senyor Emiliano començà a expedir títols d'advocat a 1'50 pessetes propina inclosa.

Fou tan gran el nombre de comandes que es rebé, que hagué d'ésser substituïda la llegenda «Perfundet omnia luce» del segell de goma de la Universitat, per una altra que

deia: «Són advocats tots els ciutadans espanyols, mentre no es provi el contrari».

A hores d'ara, es diu pels patis, que almenys s'han despatxat mil títols. Els altres vint milions de ciutadans que té Espanya, no l'han sollicitat, perquè ja ho eren d'advocats.

Qui són els herois?

Ens hem entrevistat amb el cap dels insurrectes, un xicot petit i desnerit amb gafes, aire tribunicí, però lleig i repulsiu.

—Nos hemos revolucionado — ens ha dit — porque la historia ha de proseguir su curso. Aunque catalán, soy profundamente español. Es más: como Fulgencio Regulez y Pérez que me llamo, que estos catalanistas me han de psagar. Tengo toda la «Casa de España» y quien dice la «Casa» dice «España entera» a mi lado.

La incomprensible actitud de la policia

A les quatre de la tarda, ha arribat la guàrdia d'assalt. Ha procedit a la il·legítima incautació d'unes ensenyes monàrquiques propietat d'uns estudiants i a la detenció d'aquests.

El doctor Lleornart i el se-

nyor Emiliano, han estat inclosos dins el privilegi de la immunitat, però se'ls ha conduït en els seus domicilis. Per un incomprensible error se'ls havia prèviament dipositat, a Sant Boi el doctor Lleornart i a la Model el senyor Emiliano.

Parlant amb els professors

Els doctors Trias i Xirau per una banda, i Díaz i Castillo per l'altra, es mostren sorpresos per l'afer i ens han donat llur paraula de què fa molts anys que no han suspès cap estudiant. És més: ni tan sols es recorden com es fa!

El doctor Trias ha afegit:

—La Universitat espanyola, té uns procediments pedagògics tan meravellosos, que tothom esdevé savi pel sol fet d'haver-se matriculat. Podeu comptar si éssent aquest el darrer any de la Universitat espanyola a Catalunya anàvem a suspendre a algú!...

Per acabar: Resta únicament el dir, que sembla que la pretensió dels de la «Casa de España» i «Juventudes socialistas» de voler l'aprovat sense cap mena de prova, està en vies d'obtenir-se.

Ah! La concòrdia!

La Conferència monetària

Sota l'auspici de l'Unió Catalana (i no diem els auspici, perquè una entitat que sap d'economia, amb un auspici en té prou; i així evita la ruïna) s'ha començat a celebrar la «Conferència Monetària», amb assistència de tots els sense feina de la població i voltants.

El senyor Vidal i Guardiola, que casualment passava pels volts de la Generalitat, va ésser cridat i parlà, a petició del públic, del problema de la calderilla.

El senyor Trifón del Olmo, representant de la classe vaga, llegí un trevall sobre el tema: «Calé i parné».

El senyor Jové i Surroca, en representació del senyor Jové surroquista va cantar un himne a la bellesa del nom de Jové i Surroca i va tocar prudentment, de passada, l'aspecte econòmic del partit Joveisurroquista. El senyor Jové i Surroca, com a membre del partit, duia la representació (la 100ª representació) del senyor José i Surroca, president del partit; així, almenys, ho deien uns poders, autoritzats amb les signatures dels senyors José i Sur-

roca i Jové i Surroca, secretaris i tresorer, respectivament de l'organització Joveisurroquista local.

Finalment, el senyor Fore, en nom del ministre d'Hisenda, va fer l'arbre-fore, per divertir la guitaixa.

Tothom espera l'apat, que serà un dia d'aquests.

Notes de Societat

El senyor Pich i Pon, que acaba d'ésser ungit pel senyor Lerroix amb la màxima representació del Partit Radical a Barcelona, ens anuncia que, d'aquí endavant, rebrà tots els dimarts.

De fet, des que EL BE NEGRE surt en aquest dia, ja hi venia rebent temps ha.

En Manuel Irurita, que ja fa miracles, ha hagut de desistir dels seus propòsits de fer tornar intel·ligent a Monsenyor Lisboa.

Hi ha miracles i miracles...

«A cavall regalat, no li miris les dents».

Es sota aquesta amable divisa que el públic invitat que la setmana passada va assistir a la catxupinada cinematogràfica que l'Orphea Films S. A. (més A. que S.) va contemplar la filmació de les escenes de la pel·lícula «Pax».

L'espectacle consistí, sobretot, a seure a les butaques i anar-se ventant amb aquells preciosos ventalls d'anunci que repartien uns senyors de bona voluntat.

De tant en tant, però, passaven moltes coses.

No fou pas la menys interessant la col·locació d'una preciosa petxina de guix, de tamany sobrenatural, al mig de la pista. Deu forçuts macips, deu, la varen posar, primer, de cara a la dreta. Després, els mateixos deu forçuts macips, deu, la posaren de cara a l'esquerra. Després, els esmentats deu macips, deu, la tornaren a posar de cara a la dreta.

—Que és complicat, això de fer cinema!—deien els entesos, amb un aire d'allò més retènic.

D'aquella petxina n'havia de sortir Mme. Moussia.

Mme. Moussia és una senyora rossa com un fil d'or, que té un marit molt ric; per tant, es comprèn que sigui víctima de les males llengües. Entre altres falsetats, s'ha arribat a dir d'ella, per exemple, que era ballarina.

Per sortir al pas d'aquesta calumniosa, Mme. Moussia va ballar la dansa de Venus.

Que els Déus l'hi perdonin!

No sabem si el senyor Elias, director de «Pax», és un gran director. El que sí podem afirmar, és que els pantalons de golf que llua la nit de la solemnitat són uns pantalons de golf que es fan dir sí senyor.

Igualment, podem assegurar que els nombrosos pantalons de golf dels nombrosos ajudants, sub-ajudants, intendents i aficionats a aspirants a intendents que es mouen pels volts del director Elias, eren així mateix uns pantalons de golf dignes de totes les consideracions.

No voldríem acabar aquesta nota sense fer constar, també, que els pantalons de golf que no lluen els tres o quatre distrets que maniobren per la pista sense aquesta essencial peça de vestir, deuen ésser, a jutjar per les aparences, uns pantalons de golf que no deuen tenir res a envejar als copiosos pantalons de golf abans esmentats.

Les pel·lícules es fan així. Doncs, què es pensaven?

Les girls d'Orphea Films, que no són altres que les ex i futures girls d'en Sugranyes, varen ballar amb una falta de disciplina ben a to amb la desmoralització dels temps presents.

No fou pas per aquesta causa — les coses allà on siguin —

PUBLI CINEMA

Passell de Gràcia, 57-Telèfon 79681

SESSIÓ CONTÍNUA de 4 a 8 i de 10 a 12

Localitat única, seient 1 pta.

Noticlaris - Reportatges - Documentals

Demà dimecres:

Orfebres espanyoles (documental) - Reportatges Cinéac - Noticlaris FOX

Alfombra Mágica de Movietone

ZANZIBAR

Equip sonor, R. C. A. Photophone

Els socialistes espanyols de Barcelona

En la reunió celebrada diumenge, la Federació Socialista de Barcelona acordà l'expulsió del partit, per actes d'indisciplina, dels senyors Pla i Armengol, Vidal-Rossell, Coll-Creixell, Sánchez Marín, Clotet, Gálvez, Duran-Rossell i Sales.

Amb aquest motiu, el partit socialista espanyol de Barcelona ha quedat reduït a una taula i un conserge. Dintre la taula hi ha un segell que diu: *Federación Socialista de Barcelona*.

El rei de Siam

Bangkok, 2.—El rei de Siam ha jurat la Constitució i ha jurat també no hi tornaria mai més.

En vista d'això, sembla que els nobles siamesos, expulsats per la revolució, no tindran altre remei que cercar els consols de la religió catòlica.

Ha estat demanat urgentment un Irurita, pagant el preu que sigui.—Fabra.

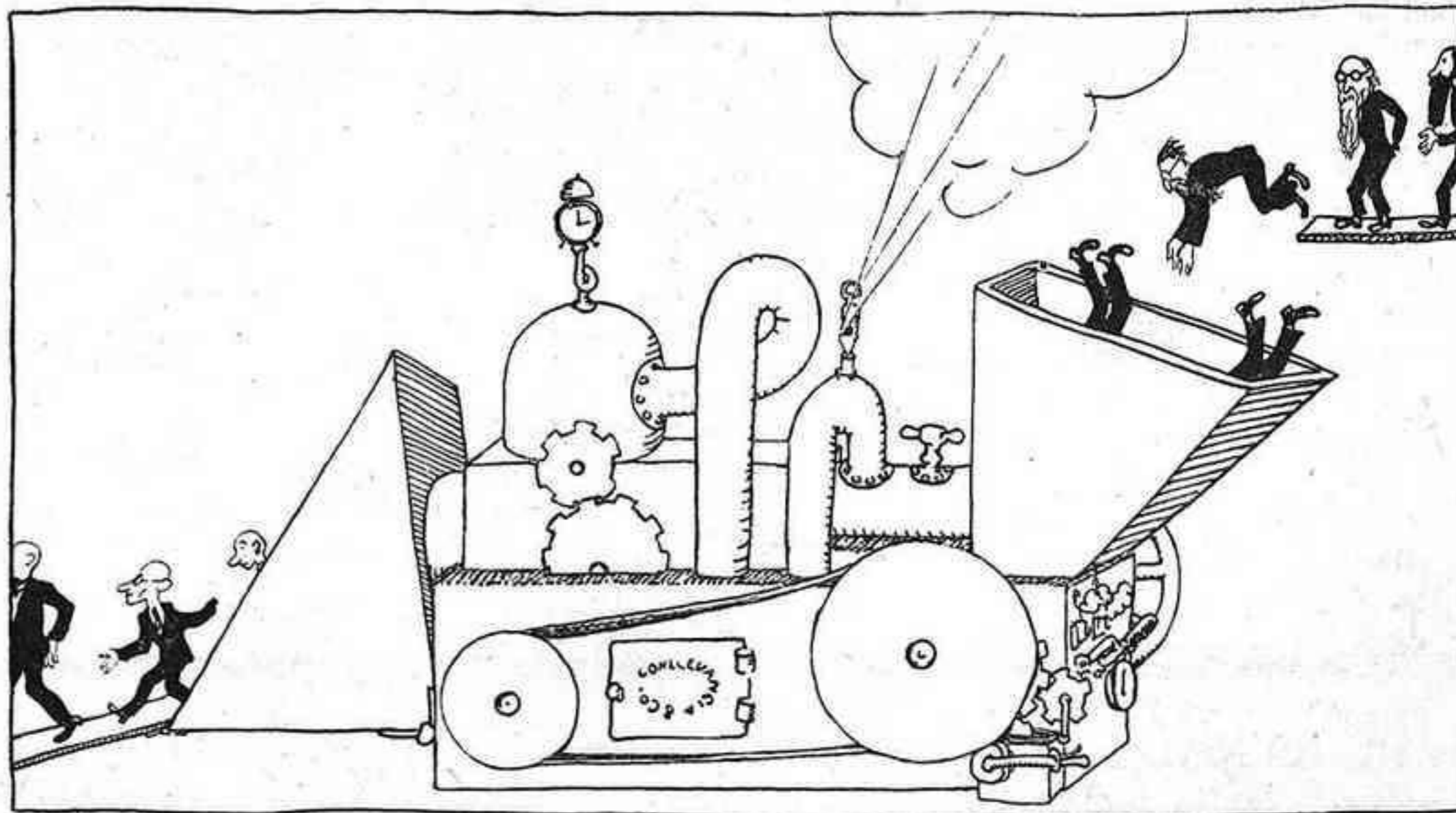
Els banys de mar...

Què voleu més per Disc de «La Voz de su Amo»

I el disc d'«EL BE NEGRE»

passar un bon estiu?

L'esperit industrial de Catalunya organitza la venjança per l'atemptat a en Gassol

BATRACIO - PATRICIO

Els agressors d'en Gassol han regalat quatre cabells d'aquest a Miguel Maura. (Dels diaris)

MAURA. — ¡Y un relicario un relicario, me voy a hacer!

DESPRES DE LA BROMA DE MAL GUST

La barba d'en Royo no haurà estat rapada en va

(Ve de la pàg. 1)

EL QUE DIU LA PREMSA

Madrid, 5. — Tota la premsa es mostra unànime a condemnar l'odiós atemptat de què ha estat víctima un membre de les Consistents. El Sol qualifica la cosa d'«execrable broma i maniobra contra la oposició al Estatuto».

El Debate diu que «es una broma que recuerda los buenos tiempos de Wamba, cuando la España católica luchaba gloriosamente contra la media luna, pero que no se puede tolerar».

Informaciones, després d'un cant a l'esforç personal de don Joan March, diu: «La unidad de la patria ha pasado momentos de peligro. Afortunadamente, todo ha sido una broma y como a broma se puede tolerar. Nuestro don Juan no usa cabello ni barba, y ha conquistado la honrosa categoría de millonario. Ello ha de servir, no obstante, de compensación a los cortes que habrá que dar al Estatuto para no concederle.»

El Imparcial: «¡Quién pudiera escribir!»

Al germà Gassol no se li pren el pèl així com així

ENTUSIASME POPULAR

Madrid, 6. — La unànime campanya de la premsa per apaivagar els esperits ha produït arreu de la ciutat uns efectes inesperats i beneficiosos. Tothom s'ha convençut que tot plegat no havia estat més que una broma, i no pas de mal gust, sinó del gust més refinat. Aquesta tarda, als passadissos del Congrés s'han produït escenes realment emocionants com no s'havien vist mai, ni en els dies entusiàstics de la proclamació de la República. Els diputats dels diferents grups s'abraçaven amb les llàgrimes als ulls, i amb veu trenca-la-pèls sanglots es treien unes tisoretetes i se sentien diàlegs com els següents:

—Oh, amigo inmenso don Miguel de Unamuno — deia el senyor Sánchez Roman — ¿Me permitiría usted que conserve un mechón de su hirsuta noble barba? —No faltaba más, gran jurista! Y yo me voy a quedar con uno de sus ondulantes rizos!

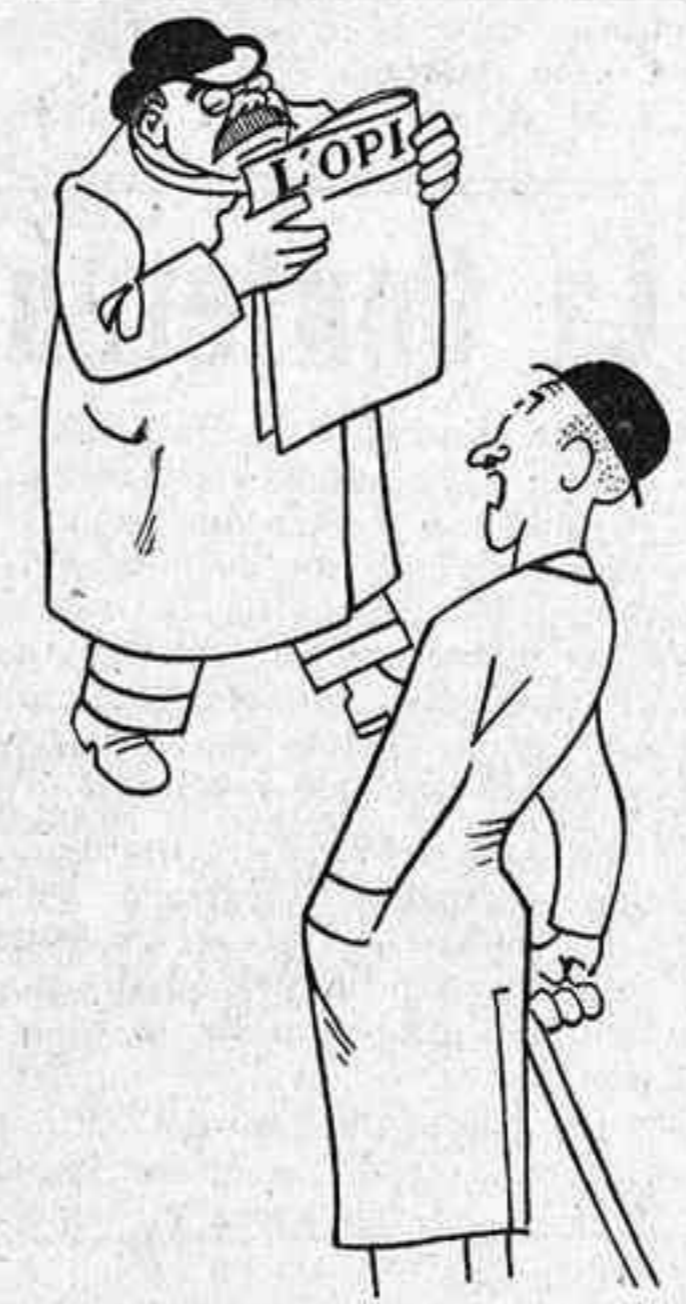
I el senyor Emiliano Iglesias donava una guia nocturna sólo para hombres del seu bigoti al senyor Alba, a canvi de mitja barba d'aquest, i l'altra guia gratuïtament al senyor March, ja que aquest no li podia correspondre. El gest fou elogiadíssim.

En els cafès, uns madrilenys es canvien pèls amb els altres. El senyor Munyoz Seca ha reparat tots els seus bigotis; el senyor Benavente, totes les seves barbes; Ricard Baroja se la deixa créixer per poder fer altre tant, ja que li han privat d'escriure articles. En una paraula, a Madrid, a tots els cafès hi ha cues de camelots que venen a tots preus, els guardabebes més variats i pèls més variats pèls.

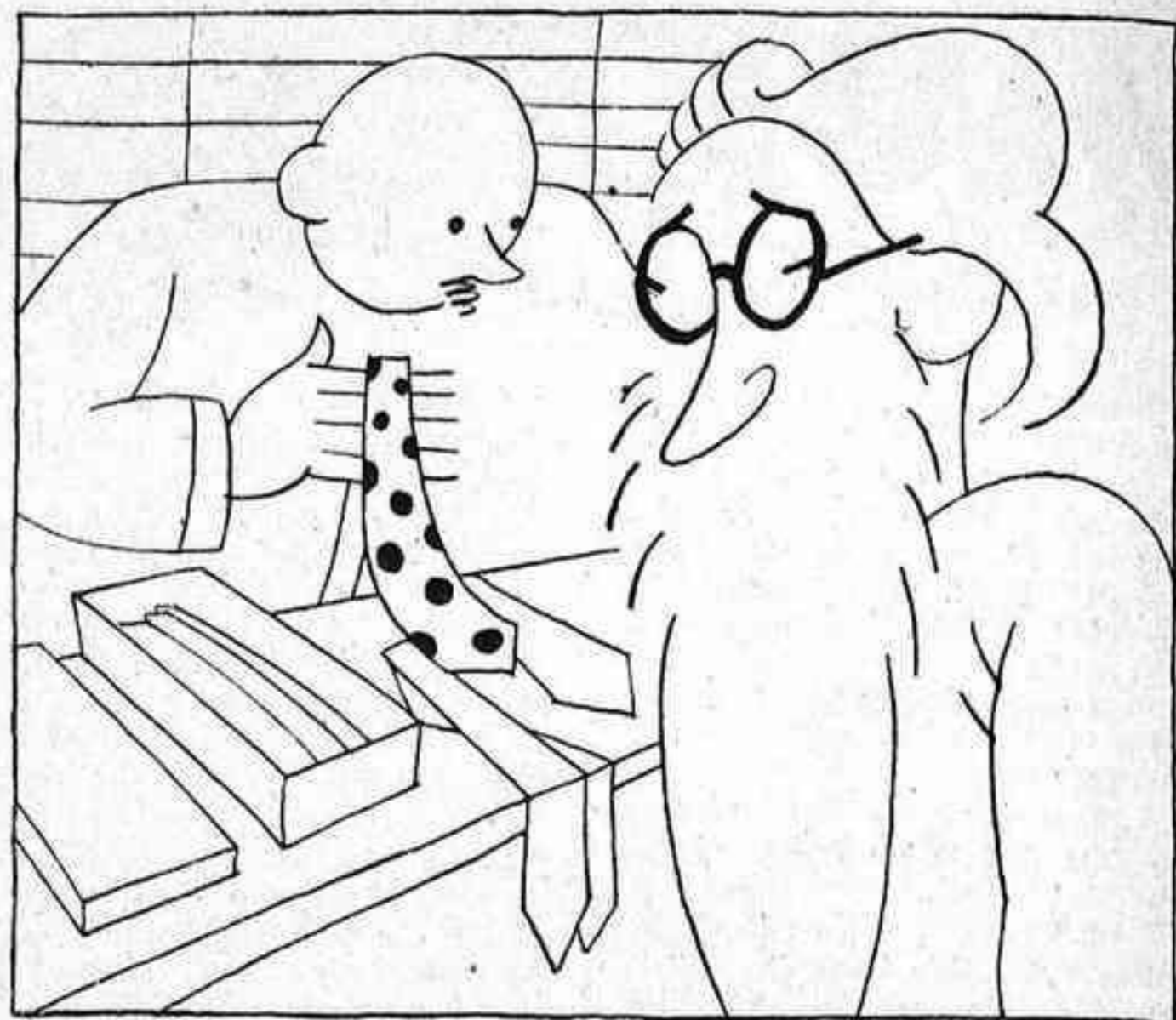
Es creu que a conseqüència d'això la cordialitat i la conllevància són un fet consumat. — Fibus.

TEMORS D'UN CONFLICTE

Madrid, 7. — En mig de l'alegria general, el gran don José Ortega Gasset està pres d'una negra desesperació. Com que no té ni cabell ni barba, no pot fer canvis, ja que ningú no li vol les que escriu. Estem per la conllevància. — Mencheta.

— Diu que per això no hem de perdre la serenitat. — I ara! Vol callar!

DESPRES DE LA BROMA PESADA

— ¿Però vostè, senyor Valle Inclán, també ha de menester corbates? — Tal com s'estan posant els temps, vagi a saber...

VERSIÓ CONFIRMADA

Madrid, 2. — Fa temps que la gent anava dient que A B C era el diari que pagava millor. Els que això afirmaven han vist brillantment confirmades les seves informacions: A B C acaba de pagar per una trista notícia de caràcter municipal l'apreciable quantitat de 10.000 pessetes.

Com es veu, la tradició de generositat dels Luca de Tena no s'estronca.

Les injustícies de la República

Per haver inserit el mateix article de Ricardo Baroja que nosaltres publicàvem en el nostre número passat, el ministre de la Governació ha posat una multa de mil pessetes a El Imparcial i, a més a més, ha ordenat la suspensió del diari.

Però que pugui ésser, fem constar ben alt que, per la nostra banda, hem expusat violentament de la redacció d'El Be Negre el senyor Ricardo Baroja.

No estem per bromes de mal gust.

Frivolitats

L'Emiliano Iglesias se'n ha tornat nudista perquè diu que és la manera més ràpida de poder prendre el vol.

El senyor Jaume Pahissa ha estat nomenat soci de mèrit del Foment del Treball Nacional.

Les millors perruques de seguretats les lloguen a l'Hotel Nueva York de Madrid.

Mentre EL BE NEGRE afirmava, amb aquella poca-solta, que en Benigani no aixecava una palla de terra, el popular dibuixant feia les vint-i-sis hores diàries decorant un menjador del restaurant «Bon Temps».

Després diran que al món hi ha justícia!

La conllevància

A B C del dia 1 de juny publicava a la columna central de la pàgina 2, el següent anunci:

NO SOMOS CATALANES

INSTITUTO REUS, antiguo y acreditado «Centro de enseñanza y publicaciones», establecido en Madrid (Pecados, 23; Puerta del Sol, 13, y Madrid, 1), ante las determinaciones, que respeta, adoptadas por algunos clientes y alumnos, manifiesta públicamente que su fundador, director y único propietario nació en Madrid, siendo hijo y nieto de valencianos, región que en todo momento demostró su respeto y amor a España.

Trobem innecessari aquest aclariment que el marit de la mare del director de l'Institut Reus era valencià, regió amiga de Catalunya.

Bromes pesades

L'agència Fabra ha enviat als diaris de Barcelona, per a la seva publicació, el següent telegrama:

Sofia, 29. — En HASKOVO, un macedonio llamado GUROFF, perteneciente al grupo MIKALOFF ha matado a tiros de revolver al antiguo voivoda ANGELOFF, perteneciente a la fracción PETROGEROFF.

El agresor ha sido detenido. — Fabra.

Hauria estat més just que detinguessin l'autor del telegrama.

Cambó i Madame X

Els establiments Madame X, que dirigeix el nostre antic conegut Xavier Tusell, gran personatge de la Lluga, han editat un lúxos fuller de propaganda dels productes de la casa, en el qual es pot llegir el següent:

...la clientela a tratar, de lo más distinguido; el local, un encanto; la dirección del negocio, algo pensado en grande, que en lenguaje moderno podríamos llamarlo algo camboniano... L'enhonorabona, senyor Tusell.

La bona premsa

La Vanguardia del 30 de juny publicava un article titulat: Figuras de la raza. «Maese Juan», i en el primer paràgraf deia:

Si, com era uso años atrás—período de álbumes y confesiones— me preguntaran cuál es para mí la figura que mejor encarna las cualidades íntimas de nuestra raza—negativas o adquiridas históricamente—y cuál el prototipo que presentaría para modelo a nuestros conciudadanos, no vacilaría; mi respuesta sería sencillamente: «Maese Juan».

Ai, el brut!...

LA CASA BASCA (RESTAURANT)

Calamars en la seva tinta Anyell rostí, Mongets amb orella i xoriso, Tripes a la Biscaña, Pebrots farcits

CUINA BASCA

Passeig Madoz, 3 - Telèf. 12049

NAGSA.— CASANOVA, 212-214.— BARCELONA

Paròdies d'«El Be Negre»

Siluetes sobre el mur

Caballera Catalana

per Josep M. Massip

Gassol. Tot un símbol, amb la seva cabellera voleiant. Divendres, a l'Hotel Nueva York, de Madrid, uns homes intentaren d'arrabiar-li a mà armada. Divendres. Caldà que no oblidem aquest dia. Ventura Gassol...

¿Però què perseguien aquests quatre individus indesitjables? Ah! Catalunya també té una abundant cabellera. És la cabellera daurada de les nostres llibertats. Madrid... Sentiu:

—A ese Gassol yo se la corto!

Madrid... chulería monàrquica. Divendres. El germà Gassol tornarà de Castellà amb uns rinxols sepultats dins les esclertes d'un hotel de la Avenida de Eduardo Dato, número 4...

Esperem. Callem una vegada més. Aquests cabells que han robat a Ventura Gassol han de servir per a demostrar la nostra serena actitud de catalans. Creiem en el seny del nostre poble. Però recordem també als enemics de Catalunya que la cabellera de Ventura Gassol no es dalla així com així...

El bisbe Manuel, a Roma

Roma, 4. — Amb el pes dels seus miracles per tot equipatge (els duia dins un sac de mà), ha fet la seva arribada a la Ciutat Vaticana Manuel, bisbe de Barcelona: el Cardenal Vidal i Barquer l'era a rebre.

S'han colpit tendrament la cresta, i acabat han dinat plegats a l'Hotel Gaudeamus, que és una mena de Ritz eclesiàstic.

Manuel, després, ha celebrat una conferència utilitzant el miracle sense fils amb el reverend Lisbona, únic capellà autoritzat a fer política a la diòcesi barcelonina; la conferència ha versat sobre la necessitat que els sacerdots catalanistes no s'apartin de llur sagrat ministeri.

Mossèn Lisbona ha respost a Manuel que una part dels catòlics de la ciutat li preparava com a rebuda el següent himne:

—D'on vénis?
—De Roma.
—Què portes?
—Corona.
—Què cerques?
—Jo ho sé.
—Doncs, fes tres salts i busques ben bé.

Per encàrrecs de publicitat a EL BE NEGRE, adreçar-se a: Aribau, 139 - Telèfon 76307.

Jo voldria parlar amb tota la meua energia i coratge contra aquells quatre covards que s'atrinxeraren darrera el «water» d'un hotel, per a portar a terme llurs inconcessibles propòsits. Però som en vigílies del nostre triomf, de les nostres llibertats...

—A ese Gassol yo se la corto!

Madrid. La Bombilla. Albinyanistes.

Naturalment, naturalment...

Lerroux. Don Alejandro Lerroux. Ens parla indignat i acarriant-se els seus bigotis d'argent. Diu que això és intolerable. Després diu que el cabell és sagrat. Després diu que diria altres coses, però que no les diu perquè els moments són massa rellicosos per a un polític a l'entorn del qual hi ha tantes orelles en suspens.

Divendres i darrera un «water» castellà!...

Callem. Callem una vegada més. I esperem amb la humilitat dels pobles que saben esperar, perquè també saben vèncer, que el senyor Ortega i Gasset ens lliuri el diploma de la conllevància.

Catalunya. Diríeu que només ha dibuixat un somriure. Ah!... Alerta! Jo no dic res, però... —A ese Gassol...

Una mica de misericòrdia per aquestes daliles madrilenyes que aixequen amenaçadorament una màquina del zero, des de darrera un «water» castellà. Misericòrdia... simplement.

Els catalans som així. Contenció. Silenci estalnant silenci. És dins el nostre cor que han de tempestar les inquietuds i les esperances.

Madrid. Puerta del Sol. El Imparcial. «Se sortea mañana!»... —Catalanes!...

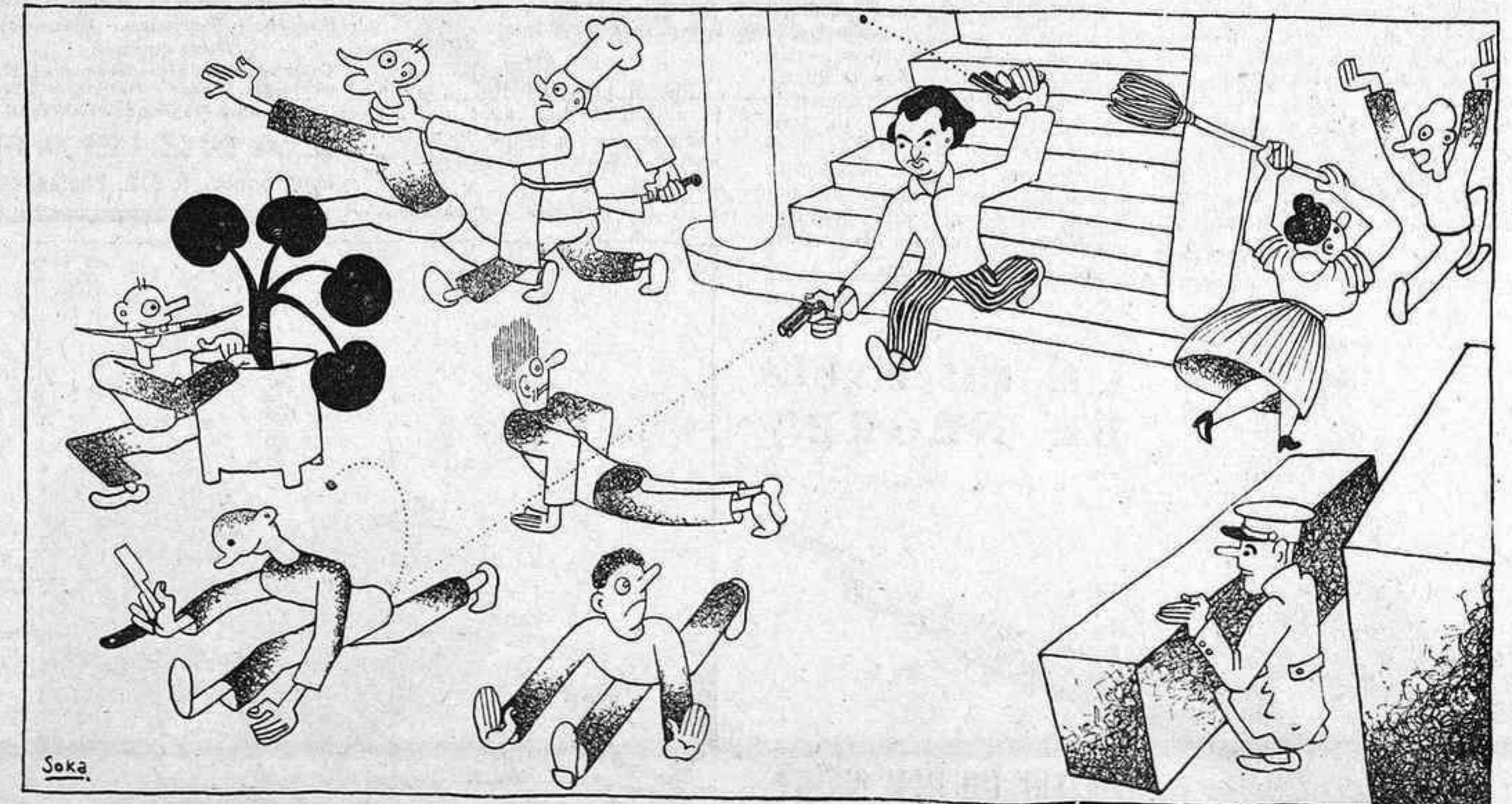
Sí, naturalment, catalanes. Però catalanes de Catalunya, senyors meus.

Ventura Gassol. Ventura en l'aventura! Venturosament només en heu sortit amb una escala. Una escala petita. Una escala de dos pisos i encara gràcies. Bona ambaixada!... Bona sort, tanmateix!...

Hi ha tantes cabelles daurades que deixarien daller-se per les llibertats de Catalunya!...

El pobre repòrter, damunt el marbre fred—marbre de Castellà—pren un café con leche, escriu, però més que res sanglota... El pobre repòrter només pot ofrenar a Catalunya la mida justa de cabell que es necessita per a fer una clenxa arregladeta...

Madrid, juliol de 1932.

Soka

A L'HOTEL NUEVA YORK

— Però què dintre passa? — S'estan entrenant per la conllevància.